

Sygn. akt II Ca 501/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sędzia Sądu Okręgowego Joanna Misztal-Konecka

Protokolant Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Związku (...) z siedzibą w W.

z udziałem M. C. i Z. C.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-

Zachód w Lublinie z dnia 24 lutego 2016 roku, sygn. akt II Ns 297/14

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. zasądzić od (...) Związku (...) z siedzibą w W. na rzecz Z. C. i M. C. kwoty po 608,50 zł (sześćset osiem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 501/16

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 3 marca 2014 roku (...) Związek (...) z siedzibą w W. wniósł o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie z dniem 31 grudnia 1999 roku własność nieruchomości położonej w L. w pobliżu ul. (...), stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,0389 ha.

*

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. oddalił ten wniosek;

II. zasądził od wnioskodawcy (...) Związku (...) w L. na rzecz uczestników M. C. i Z. C. kwotę 1234 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczoną opłatę od wniosku, od uiszczenia której wnioskodawca był zwolniony.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z dniem 4 listopada 1971 roku, na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 roku o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, J. C. z mocy samego prawa nabył nieodpłatnie prawo własności m. in. nieruchomości (działki) oznaczonej w ewidencji gruntów numerem(...), położonej w L..

Część działki nr (...), po podziałach ewidencyjnych, w 1978 roku została wywłaszczona na rzecz Skarbu Państwa, przy czym wywłaszczeniem nie została objęta działka nr (...) o powierzchni 0,0389 ha, położona w pobliżu ul. (...).

J. C. zmarł w dniu 12 listopada 2007 roku. Na podstawie ustawy spadek po nim nabyli żona Z. C. i syn M. C. po 1/2 części każdy z nich.

Działka oznaczona numerem ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,0389 ha, wraz z działkami o numerach (...), a do niedawna także z działką nr (...), w pobliżu ul. (...) (...), stanowi nieruchomość gruntową, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Podatek rolny od nieruchomości, w tym od działki nr (...), począwszy od 1978 roku opłacał J. C., a następnie jego spadkobiercy.

Decyzjami z dnia 22 grudnia 1977 roku, z dnia 30 grudnia 1978 roku, z dnia 31 października 1979 roku, z dnia 12 listopada 1979 roku i z dnia 31 grudnia 1979 roku Prezydent Miasta L. przekazał w nieodpłatne użytkowanie na czas nieograniczony na rzecz Wojewódzkiego Zarządu Pracowniczych Ogrodów Działkowych w L. kolejno: teren niezabudowany o powierzchni 70597 m² oraz, nabyte na rzecz Skarbu Państwa w drodze wywłaszczenia od osób fizycznych na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości: teren wraz ze znajdującymi się na nim składnikami o powierzchni 16 ha 7913 m², teren wraz ze znajdującymi się na nim składnikami o powierzchni 1 ha 46 a 96 m², teren wraz ze znajdującymi się na nim składnikami o powierzchni 3 ha 44 a 74 m², teren wraz ze znajdującymi się na nim składnikami o powierzchni 40622 m², wszystkie stanowiące własność Skarbu Państwa, położone w L. w dzielnicy W. – P., przeznaczone w planie zagospodarowania przestrzennego miasta L. na urządzenie pracowniczych ogrodów działkowych. Na przekazanych działkach utworzono ogrody działkowe, których teren został po przekazaniu ogrodzony i nie uległ zmianom.

Teren w granicach ogrodzenia obejmujące również działkę nr (...). Na działce nr (...) w ramach Rodzinnego Ogrodu Działkowego (...) w L. znajdują się ogródki działkowe o numerach (...), (...) i (...). W kwietniu 1984 roku A. G. otrzymał przydział na ogródek działkowy, oznaczony numerem (...), T. C. w 1994 roku przydzielono ogródek działkowy nr (...), a J. B. około 2000 roku – ogródek działkowy nr (...). Działkowcy korzystali z tych działek i z posadowionych na nich altanek ogrodniczo oraz rekreacyjnie.

W 2007 roku Z. C. i M. C. ujawnili, że działka nr (...) jest ogrodzona i została objęta terenem ogródków działkowych, wobec czego nie mają do niej dostępu. W 2009 roku wezwali wnioskodawcę do jej wydania, a w 2012 roku złożyli do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko (...) Związkowi (...) w L., A. G., T. C. i J. B. o wydanie przedmiotowej nieruchomości.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny, podkreślając, że wszystkie istotne okoliczności faktyczne są w sprawie bezsporne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał wniosek za niezasadny.

Zgodnie z art. 172 § 1 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 2 k.c.).

Przesłanką nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia jest zatem samoistne, nieprzerwane posiadanie przez okres wskazany w ustawie, zależny od pozostawania w dobrej lub złej wierze. Skutek – nabycie własności – następuje z mocy samego prawa wraz z datą upływu okresu zasiedzenia, a orzeczenie sądu ma charakter wyłącznie deklaratoryjny.

W myśl art. 336 k.c. posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Posiadaczem zależnym zaś ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą. Stan posiadania współtworzą fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie (animus rem sibi habendi).

Posiadanie samoistne, zwane także właścicielskim, charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak czyni to właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony. Wola posiadania więc jest skierowana na określony rodzaj a raczej zakres władztwa. Chodzi tu o jawny dla otoczenia, niedwuznaczny zamiar.

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca nie był posiadaczem samoistnym nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie. Na mocy decyzji Prezydenta Miasta L. z 1977 roku, z 1978 roku i z 1979 roku w nieodpłatne użytkowanie Wojewódzkiego Zarządu Pracowniczych Ogrodów Działkowych w L. na czas nieograniczony przekazano określone tereny, stanowiące własność Skarbu Państwa. Wraz z tymi gruntami Wojewódzki Zarząd Pracowniczych Ogrodów Działkowych w L. objął w posiadanie także stanowiącą własność J. C. a następnie Z. C. i M. C. działkę nr (...) i w latach 1977 – 1979 założył na nich pracownicze ogródki działkowe, aktualnie stanowiące Rodzinny Ogródek Działkowy (...)

Sąd Rejonowy przywołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lutego 2002 roku, K 39/00, OTKA 2002/1/4, dotyczący ustawy z dnia 6 maja 1981 roku o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U z 1981 roku, Nr 12, poz. 58, ze zm.), podnosząc, że w sytuacji, gdy (...) Związek (...) jest użytkownikiem gruntu Skarbu Państwa bądź gminy, może przekazać na rzecz działkowca uprawnienie do wykonywania użytkowania przydzielonej mu działki (art. 121 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 1981 roku o pracowniczych ogrodach działkowych). Osoba ta – członek Związku, jest posiadaczem zależnym w zakresie prawa przysługującego (...) Związkowi (...) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 526/04, OSNC 2006/2/37).

Uwagi te pozostają aktualne także na gruncie ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2005 roku, Nr 169, poz. 1419) oraz ustawy z dnia 13 grudnia 2013 roku o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 40, ze zm.), które przewidują podobne rozwiązania. Według art. 9 ustaw działkowych ogrody zakłada się na gruntach, których właścicielami są Skarb Państwa bądź jednostki samorządu terytorialnego i przekazuje w nieodpłatne i odpłatne użytkowanie, ewentualnie w użytkowanie wieczyste. Obecnie (art. 27 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 roku) ustanowienie prawa do działki następuje na podstawie umowy dzierżawy działkowej, a poprzednio na rzecz poszczególnych działkowców uchwałami ustanawiano bezpłatne i bezterminowe prawo używania działki i pobierania z niej pożytków, zwane „użytkowaniem działki” (art. 12 ustawy z dnia 6 maja 1981 roku i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku).

W niniejszej sprawie (...) Związek (...), pozostając w błędnym przekonaniu co do istnienia swojego prawa nieodpłatnego użytkowania działki nr (...), przekazał jego wykonywanie działkowcom, którzy uzyskali w ramach Rodzinnego Ogrodu Działkowego (...) w L. przydział ogródków o numerach (...), (...) i (...).

Wnioskodawca nie wykazał, by w jakimkolwiek okresie, od momentu założenia ogródków działkowych, ale także już po uzyskaniu w 2009 roku wiedzy o braku uprawnienia do dysponowania działką stanowiącą własność uczestników i ich poprzednika prawnego, posiadał ją jako posiadacz samoistny, manifestując zmianę charakteru posiadania w sposób widoczny dla otoczenia. Sam fakt władania gruntem i jego ogrodzenie, przy braku dostępu właściciela, nie przesądza o posiadaniu samoistnym. Posiadanie działki nr (...) przez wnioskodawcę nie sprowadzało się bowiem do wykonywania władztwa innego, aniżeli posiadanie zależne, wynikające z celów ustawowych i statutowych. Przyznane (...) Związkowi (...) ograniczone prawo – prawo użytkowania miało i ma wszak służyć wypełnianiu przez ten podmiot

jego zadań statutowych a więc w istocie przekazywania uprawnień do wykonywania użytkowania określonej i fizycznie wyodrębnionej części nieruchomości w postaci działki (poprzednio pracowniczej). (...) Związek (...) nigdy nie traktował siebie zatem jako właściciela a jedynie za posiadacza zależnego.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd Rejonowy przywołał przepisy art. 520 § 1, § 2 i § 3 k.p.c. oraz wskazał, że interesy wnioskodawcy i uczestników były sprzeczne a wniosek o zasiedzenie został oddalony, w związku z czym należało zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestników zwrot kosztów postępowania obejmujących wynagrodzenie ich pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej wynikającej z § 2 ust. 2 w zw. z § 3 ust. 1 oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa i substytucji w łącznej kwocie 34 zł.

Wnioskodawca był ustawowo zwolniony od opłaty od wniosku i nie istniały podstawy do obciążenia nią uczestników, toteż przejęto ją na rachunek Skarbu Państwa (art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025, ze zm.).

*

Apelację od tego postanowienia wniósł (...) Związek (...) z siedzibą w W., zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w całości.

Wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 336 k.c. przez uznanie, iż posiadanie nieruchomości gruntowej nr (...) nie miało charakteru samoistnego posiadania, albowiem miało charakter posiadania zależnego, mimo, iż po stronie wnioskodawcy istniała zarówno wola posiadania jak i władanie oraz poprzez uznanie, że o braku samoistności posiadania ma świadczyć okoliczność oddania w użytkowanie działki nr (...) działkowcom w momencie, gdy właśnie takowa okoliczność (przy braku przekazania działki przez Skarb Państwa w użytkowanie (...) Związku (...)) świadczy właśnie o istnieniu corpus po stronie wnioskodawcy a samo dysponowanie świadczy o posiadaniu samoistnym a nie jemu wbrew.

Wnioskodawca wniósł o zmianę pkt I. zaskarżonego orzeczenia przez stwierdzenie, że (...) Oddział w L. nabył przez zasiedzenie z dniem 31 grudnia 1999 roku własność nieruchomości położonej w pobliżu ul. (...) i oznaczonej jako działka gruntu nr (...) o powierzchni 0,0389 ha, a także o zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne. Podkreślić należy, że okoliczności faktyczne sprawy są – co trafnie podkreślił Sąd pierwszej instancji – bezsporne, a apelujący kwestionuje jedynie ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego, a mianowicie utrzymuje, iż w ustalonym przez Sąd Rejonowy stanie faktycznym posiadanie wnioskodawcy należało zakwalifikować jako samoistne.

Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 336 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie nie jest jednak zasadny. Sąd Rejonowy słusznie wywiódł, że przepisy prawa dotyczące pracowniczych ogrodów działkowych, mające zastosowanie w sprawie, przewidywały, że grunty pod te ogrody mogą być oddawane m. in. w użytkowanie i w tym trybie grunty położone obecnie na obszarze Rodzinnego Ogrodu Działkowego (...) w L. pod koniec lat siedemdziesiątych XX wieku otrzymał Wojewódzki Zarząd Pracowniczych Ogrodów Działkowych w L.. W tym czasie obowiązywała jeszcze ustawa z dnia 9 marca 1949 roku o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. z 1949 roku, Nr 18, poz. 117). Następnie ustawa z dnia 6 maja 1981 roku o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. z 1981

roku, Nr 12, poz. 58, ze zm.) doprowadziła do powstania (...) Związku (...), który przejął mienie dotychczasowych jednostek pracowniczych ogrodów działkowych (art. 24 i 32 cyt. ustawy), przy czym do 9 września 1995 roku art. 8 tej ustawy przewidywał użytkowanie jako formę oddania gruntów pod pracowniczy ogród działkowy, a następnie wprowadzono również możliwość oddania gruntów w użytkowanie wieczyste. Analogiczne rozwiązania przyjęto w art. 10 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2005 roku, Nr 169, poz. 1419, ze zm.) i dopiero w art. 9 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 roku o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 40) przewidziano wyraźnie możliwość nabywania nieruchomości na własność przez stowarzyszenia ogrodowe. Dodać również należy, że art. 10 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku o rodzinnych ogrodach działkowych został uznany za niezgodny z Konstytucją wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2012 roku, K 8/10, Dz. U. z 2012 roku, poz. 837, a wcześniej zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 1996 roku, K 27/95, OTK 1996/6/50, dotyczący niezgodności z Konstytucją art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 1981 roku o pracowniczych ogrodach działkowych w zakresie, w jakim wynikający z niego obowiązek nieodpłatnego przekazania przez gminę gruntów w użytkowanie dotyczy jedynie (...) Związku (...). W obu tych orzeczeniach zakwestionowano możliwość uzyskania prawa użytkowania tylko przez jedną organizację zrzeszającą działkowców, co pozbawiało obywateli prawa dobrowolnego zrzeszania się w celu użytkowania pracowniczych ogrodów działkowych i naruszało zasadę demokratycznego państwa prawnego. Na temat charakteru użytkowania przysługującego (...) Związkowi (...) wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w przywołanych wyżej orzeczeniach, czy Sąd Najwyższy w wyrok z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 526/04 (podobnie wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 października 2006 roku, I OSK 1397/05, Lex nr 281269). (...) Związek (...) (a wcześniej jego poprzednik prawny) poprzez oddanie im gruntu w użytkowanie stał się posiadaczem zależnym tego gruntu, a zatem posiadaczem w zakresie innego prawa niż prawo własności. Należy również przyjąć, że posiadania tego nie tracił poprzez przeniesienie na osobę fizyczną będącą członkiem Związku uprawnienia do wykonywania użytkowania.

W niniejszej sprawie aż do 2009 roku (...) Związek (...) nie miał żadnej wiedzy co do tego, że obszar Rodzinnego Ogrodu Działkowego (...) w L. obejmuje również działkę nr (...), która nigdy nie została wywłaszczona na rzecz Skarbu Państwa ani też nie została oddana w użytkowanie poprzednikowi (...) Związku (...). O ile zatem niewątpliwe jest istnienie elementu fizycznego władztwa (...) Związku (...) w odniesieniu do przedmiotowego gruntu, wyrażającego się w jego ogrodzeniu w ramach ogrodu działkowego i przeniesienia uprawnień do wykonywania użytkowania tego terenu na określonych działkowców, o tyle nie sposób uznać, że władztwu temu towarzyszył zamiar posiadania tego gruntu jak właściciel, tj. posiadania samoistnego. (...) Związek (...) uważał się bowiem za użytkownika całego obszaru zajętego pod Rodzinny Ogród Działkowy (...) w L., które to prawo miało powstać na mocy wskazanych w stanie faktycznym decyzji administracyjnych. Skoro (...) Związek (...) ani jego poprzednik nie mieli świadomości, iż w części władają gruntem nie będącym własnością Skarbu Państwa i nie oddanym im w użytkowanie, to nie mogli w stosunku do tego gruntu wyrażać jakiegokolwiek innego animus (zamiaru posiadania) niż zamiar posiadania zależnego, tym bardziej, że obowiązujące uprzednio przepisy prawa nie przewidywały nabywania przez (...) Związek (...) gruntów na własność. Nie sposób przyjąć, aby te same przejawy władztwa (...) Związku (...) (wcześniej jego poprzednika) w odniesieniu do gruntu oddanego w użytkowanie miały świadczyć o posiadaniu zależnym, zaś co do gruntu będącego własnością prywatną – o posiadaniu samoistnym, tylko z tej racji, że nie istniał tytuł prawny wnioskodawcy do władania tym gruntem, skoro wnioskodawca takiej wiedzy nie posiadał. Wręcz przeciwnie, całość zamiaru posiadania wnioskodawcy miała jednolity charakter zamiaru posiadania zależnego, a jedyną różnicą jest to, że w części było ono oparte o tytuł prawny (ustanowione prawo użytkowania), a w części było to posiadanie bez tytułu prawnego.

W świetle tych rozważań w pełni zaaprobować należy wniosek Sądu pierwszej instancji, iż wnioskodawca (ani jego poprzednik w postaci Wojewódzkiego Zarządu Pracowniczych Ogrodów Działkowych w L.) nie byli samoistnymi posiadaczami działki nr (...) co najmniej do roku 2009 roku, a skoro tak, niewątpliwie nie mogło dojść do zasiedzenia przez wnioskodawcę prawa własności tej działki (art. 172 k.c.). Nawet przy przyjęciu, że po 2009 roku wnioskodawca zaczął uważać się za właściciela tego gruntu, zmiana charakteru posiadania byłaby uzyskaniem posiadania w złej wierze, gdyż bez istnienia okoliczności usprawiedliwiających przekonanie wnioskodawcy o prawie własności gruntu, a zatem zasiedzenie mogłoby nastąpić z upływem terminu trzydziestu lat (art. 172 § 2 k.c.). Złożony pozew o wydanie

nieruchomości niewątpliwie zaś jest czynnością przerywającą bieg zasiedzenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 124 § 1 i § 2 k.c.).

Skarżący nie sformułował żadnych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania i o nieuiszczonych kosztach sądowych, a ich zmiana byłaby jedynie następstwem odmiennego rozstrzygnięcia co do istoty. Sąd Odwoławczy z urzędu uwzględnia zaś tylko naruszenie prawa materialnego oraz nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, II CSK 400/07, Lex nr 371445). Wobec oddalenia apelacji wnioskodawcy nie było podstaw do zmiany tych rozstrzygnięć.

Wobec oddalenia apelacji wnioskodawcy na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestników Z. C. i M. C. zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej wynikającej z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 i § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 roku (por. § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667).

Z tych względów na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.